

TODISTUS

”Ilo, jota olen odottanut”

”Loppusana kaikesta, mitä on kuultu, on tämä: pelkää Jumalaa ja pidä hänen käskynsä, sillä niin tulee jokaisen ihmisen tehdä.” Saarn. 12: 13

Tähän Raamatun jakeeseen yhdyin koko sydämeistäni, kun nyt katson tietä, jota pitkin olen tänne tullut.

Usein kysyn Jumalalta: Miksi? Miksi kaikki tämä on tapahtunut? Miten olen tullut tänne? Ja olen vakuuttunut siitä, että se mitä Hän on minulle antanut, on tarkoitettu jaettavaksi.

Mutta miten voin jakaa? Ja miksi se on niin tärkeää? Koska joka päiväisessä elämässäni katsellessani menneiden erehdysten ja syntieni seurauksia ajattelen yhä uudestaan ja uudestaan: kunpa joku olisi kertonut minulle totuuden. Kirjoitan nyt niistä kokemuksista, joissa Jumalan voima on muuttanut elämäni, ja vääjäämättä johdattanut kulkuni sille paikalle, jossa nyt Kristuskalliolla seison. Voin sanoa koko sydämeistäni, että Herra on ohjannut minut oikealle tielle nimensä tähden.

Mitä on oikea juutalaisuus? Tai paremmin sanottuna: Mitä on oikea usko? Room. 2: 29: ” Se on juutalainen, joka sisimmässään on juutalainen, ja oikea ympärileikkaus on sydämen ympärileikkaus Hengessä, ei kirjaimen mukaan. Hän saa kiitoksen, ei ihmisiltä vaan Jumalalta. ” Tämä Raamatun paikka ei puhu vain Yeshuan kautta tulevasta pelastuksesta, vaan se puhuu myös Jaakobin perinnöstä, joka kuuluu niin juutalaisille kuin pakanoillekin (Ef. 2: 11-22).

Juutalaisleireillä ollessani todistin jonkun verran menneisyydestäni. Ymmärtämättömyyttäni puhuin taitamattomasti ja tein karhunpalveluksen Israelia romantisoiville kristityille. Toiset lähestyivät minua kommentteilla: ” Eikö sinun kannattaisi teettää dna-testi? ” ” Kerro, mitä sinä tiedät suvustasi. ” ” Sinä olet juutalainen! ” Kysymykset ahdistivat minua. On totta, että nuoruudestani asti olen tiennyt olevani juutalainen Jumalan edessä. Mutta lähes tähän päivään asti minulla ei ole ollut aavistustakaan, mitä se tarkoittaa. Se ei ole hyödyttänyt minua millään tavalla, koska olen useasti elänyt pahemmin kuin pimein pakana.

Uskon Jumalan tahtovan, että kaikki ihmiset pelastuvat ja tulevat tuntemaan totuuden. Siksi Hän on minuakin vetänyt puoleensa armosta. Pelastus on kallis asia. Ensin se on kuin lahjapaketti, joka lasketaan Taivaasta suoraan syliin. Kun minä tulin uskoon, ihailin paketin kaunista ulkomuotoa. Iloitsin lahjasta niin, että otin sen kainalooni ja julistin joka paikassa: ” Jeesus on minun. ” Kuuntelin saarnoja ja ajattelin, että puhujilla on paljon hengellistä viisautta, ja he kyllä avaavat minulle, mitä Sanassa oikeasti sanotaan.

Matkan varrella huomasin, että jotain puuttui. Olin jo käynyt monissa seurakunnissa ja suurkokouksissa, eikä yhdessäkään kerrottu Messiaan juutalaisuudesta. Ymmärsin, että minun on itse tutkittava Sanaa. Ja mitä minä löysin: ” Pysykää laissa ja todistuksessa! Elleivät he näin sano, ei heillä aamunkoittoa ole. ” Jes. 8: 20. ” Joka ei ole kuuliainen Pojalle, ei ole näkevä elämää. ” Joh. 3: 36. ” Jos joku kuulee minun sanani eikä noudata niitä, en minä häntä tuomitse, sillä minä en ole tullut tuomitsemaan maailmaa vaan pelastamaan maailman. Joka halveksii minua eikä ota vastaan minun sanojani, hänellä on tuomitsijansa: se sana jonka minä olen puhunut. Se tuomitsee hänet viimeisenä päivänä. ” Joh. 12: 47-48.
 ” Miten sopivat yhteen Jumalan temppeli ja epäjumalat? ” 2. Kor. 6: 16.

Joh. 1: 1. ” Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan luona. Kaikki on syntynyt hänen kautta. Ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. ”

Sana on Totuus alusta loppuun, joka ainoa piirto, johon ei mitään saa lisätä eikä mitään ottaa pois. Genesisestä Ilmestyskirjaan asti. Sanaa ei voi pilkkoa vaan se on kokonansa Totuus.

Joh. 8: 31-32: ” Jos te pysytte minun sanassani, te todella olette minun opetuslapsiani ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teidät vapaiksi. ”

Aloitin alusta:

Kun minä olin lapsi, koulussa opetettiin vain kristinuskontoa ja pidettiin aamuhartauksia. En kuitenkaan muista sen koskettaneen minua millään tavalla, en edes muista noista uskonnon harjoituksista mitään. Mutta 10-vuotiaana tiedostin ensi kertaa Jumalan tuomion. Pimeänä tammikuun aamuna heräsin radiosta kuuluvaan aamuhartauteen. Tunsin olevani syntinen ja aloin itkeä.

Tuohon aikaan Jumalan kunnioitus kuului asiaan, vaikka koti ei olisikaan ollut uskonnollinen. Perheemme ei koskaan käynyt kirkossa, emmekä vanhemman veljeni kanssa käyneet pyhäkoulua. Äitini kuitenkin ilmaisi uskovansa Jumalaan. Usein hän luki ja lauloi virsiä. Se oli tapana silloin; Raamatun lukemisen katsottiin kuuluvan vain papeille.

Sinäkin keväänä pääsiäisen aika, ja varsinkin pitkäperjantai vietettiin kodeissa hiljaisuudessa; lastenkaan ei sopinut riekkua. Äitini kertoi kuinka Jeesus ristiinnaulittiin, vaikka Hän ei ollut tehnyt mitään pahaa. Minä menin apeana ulos leikkimään ja mietin siellä koko ajan: Miten he saattoivat tehdä sen? Ristiinnaulita Jeesuksen? Ja miksi?

Lapsuuteni ja nuoruuteni päättyi kesäkuussa vuonna 1973. Isäni kuoli sydäninfarktiin. Olin 15-vuotias. Perheen elämä muuttui kaoottiseksi. Tuli monenlaisia huolia, joissa olisi tarvittu perheen pään ohjaavaa kättä. Itse olin sairastanut lapsesta asti ja noina aikoina kuntoni alkoi jyrkästi huonontua.

Sinä syksynä Israel tuli osaksi elämääni. Toki juutalaiset vaivasivat mieltäni jo aiemmin, lähinnä natsiaatteen ja holokaustin valossa.

Mutta syyskuun lopulla näin erikoista unta. Siinä oli panssarivaunuja, ja oli vesiväylä. Ja unessa tajusin, että nuo panssarit olivat tulleet sen veden yli. Sitten näin hiekkaisen erämaan, jossa käytiin sotaa. Herätessäni ihmettelin unta, jonka maisema oli minulle täysin ennen näkemätön.

Muutaman päivän kuluttua uutisissa kerrottiin, että Egypti ja Syyria olivat hyökänneet Israeliin. Jom Kippur-sota oli alkanut. Tämä vaikutti minuun hyvin voimakkaasti. Kirjoitin kirjeessä entiselle äidinkielenopettajalleni, joka vuosikymmeniä myöhemmin palautti kaikki kirjoittamani kirjeet minulle takaisin: ” Minä näin unessa, kuinka panssarit tulivat kanavan yli. ” Jom Kippur-sota jätti minuun lähtemättömän jäljen.

Ajattelin jotenkin näin: ” Israel on Luvattu maa. Juutalaiset ovat Jumalan omaisuuskansaa. Egypti ja Syyria ovat hyökänneet Jumalan kansan kimppuun. Israelin täytyy voittaa! Voisinpa taistella Israelin puolesta. Minun täytyy vielä päästä Israeliin. Minun täytyy päästä juutalaisten joukkoon. Minä tahdon olla heidän kanssaan. ”

En kovin paljon puhunut siitä kellekään. Se oli niin selittämätöntä ja outoa. Ajattelin, että minulla viiraa päästä. Iloitsin suunnattomasti, kun Israelin tappio kääntyi menestykseksi. Minulla oli vahvoja unelmia juutalaisesta tulevaisuudesta. Kirjoitin opettajalleni kummalliset sanat: ” Minulla on tähtäimessäni aika, josta en tiedä vielä paljoa, mutta ei tiedä moni muukaan. ”

Kaksi vuotta elin jonkinlaisessa haavemaailmassa, joka oli lääkettä karuun todellisuuteen. Etsin juutalaisuutta kaikkialta. Läheisiä sukulaisia oli vähän, joten juutalaisista tuli minulle enemmän kuin omaa sukua. Minulla oli tunne, että juutalaisten kautta voin päästä siitä vierauden tunteesta, joka minua vaivasi lähes kaikkien ihmisten seurassa. Uskoin, että minulta puuttuva yhteyden kokemus löytyisi juutalaisten seurassa. Olin varma siitä, että uneni ja sitä seurannut sota ei ollut sattumaa. Olin varma siitä, että se oli johdatusta, josta seuraisi vielä jotain merkittävää. Tärkein asia mielessäni oli päästä pian Israeliin, päästä kohtaamaan noita ihmisiä, jotka niin monin tavoin olivat joutuneet kärsimään.

Vuoden kuluttua menin töihin ja kävelin työpaikalle Turun juutalaisen synagogan ohi. Lähes joka aamu pysähdyin janoisena portin luona, tuijotin pihalle ja pohdin: Miten? Miten? Kunpa saisin tuntea edes yhdenkin juutalaisen. Halusin elää heidän kanssaan. En tiennyt heistä mitään, mutta kaipasin silti. Mitä minun piti tehdä? Kääntyä juutalaiseksi?

Noihin aikoihin syksyllä 1974 minulla ei ollut minkäänlaista hengellistä viisautta. Raamatun lukemista pidettiin yleisesti outona ja kansan parissa kulki varoitus, että Raamattua lukiessa moni oli seonnut. Niinpä mieleeni ei tullut tutkia Kirjoituksia.

Minulla oli hengellinen jano, jota en osannut hahmottaa.

Tuona syksynä kävin lääkärissä, joka määräsi röntgenkuvaan. Sitten hän kertoi minulle, että munuaiseni kärsivät, koska virtsatieni olivat synnynnäisesti epämuodostuneet. Ja se pitäisi korjata leikkauksella. Tuijotin häntä kauhuissani. Minä sairaalaan! Ja leikkaukseen! En ikinä! Silloin hän katsoi minua tiukasti ja tokaisi: ” Jos et anna hoitaa itseäsi, en lupaa sinulle kuin puoli vuotta elinaikaa. ” Ymmärsin, että hän liioitteli saadakseen minut järkiini. Mutta ymmärsin myös, että tilanne oli vakava.

Meni vielä yli vuosi ennen kuin minut leikattiin, koska lääkärit punnitsivat riskejä. Siinä vaiheessa minut valtasi erikoinen toiveikkuus. Jos nyt heräisin sairaalassa suuren leikkauksen jälkeen letkujen ja katetrin keskellä, joutuisin realistisiin epäilyksiin. Mutta silloin minulla oli vilpitön usko, että Jumala antaa leikkauksen onnistua ja parantaa minut.

Muistan kuinka leikkauksen tehnyt lääkäri tuli otsa rypyssä pessimistisenä huoneeseen. Hän epäili, että leikkaus ei saisi munuaisiani toimimaan normaalisti. Silloin minä ajattelin, että mitä tuo mies puhuu. Minähän olen Jumalan suosiossa! Täydellä varmuudella tokaisin hänelle: ” Kyllä minä paranen! ” Hän vastasi tiukasti, että ei se ole varmaa.

Mutta minä paranin. Sain elämäni takaisin. Kaikki oli toisin. Ei enää tulehduksia, kipuja, kuumetta, pelkoa. Lääkäri antoi vain kaksi ohjetta: Pidä itsesi lämpimänä ja juo paljon.

Mitä minä tein? Kiitinkö Jumalaa? Ei, minä syöksyin täysillä syntielämään. Halusin viimeinkin saada kaiken, mitä maailma tarjosi. Ja maailma tarjosi ystäviä, joitten yksi yhteinen nimittäjä oli alkoholi. Istuimme ravintoloissa tai pelasimme spiristismia. Maailma tarjosi myös hengenvaarallisen suhteen eronneen miehen kanssa: alistamista, ahdistusta, pahoinpitelyä ja pelkoa.

Rikkinäistä, stressaavaa elämää jatkui niin pitkään, että sairastuin taas vakavasti. Minulle puhkesi verenpainetauti 22-vuotiaana. Oli pakko pysähtyä. Oli pakko lähteä pois väärästä suhteesta ja opetella elämään. Muutin aluksi äitini luokse. Olin hyvin häälyväinen ja tunnevarmainen, mutta hitaasti elämäni rauhoittui. Israel oli lujasti mielessäni, mutta nuoruuteni idealismi oli haalistunut. Tunsin olevani eksyksissä ja täysin yksin.

Monet uskovat ovat sitä mieltä, että ihmisen yhteys Jumalan kanssa alkaa vasta siitä hetkestä, kun hän vastaanottaa Jeesuksen. Minä kuitenkin olen ainakin isäni kuolemasta asti kokenut, että Jumala seuraa minua. Uskoa minulla ei ollut, ei mitään hengellistä ymmärrystä Jumalan olemuksesta. Mutta sattui merkittäviä asioita, joiden tiesin takuuvarmasti tulevan Taivaasta. Yksi sellainen oli aviomiehen löytyminen sattuman kautta. Olin tuolloin ollut toista vuotta yksin. En ollut vielä edes nähnyt miestäni, kun jo tiesin varmuudella, että Jumala on tarkoittanut hänet minulle. Tämän voin allekirjoittaa yhä, 29 vuotta myöhemmin.

Mieheni kanssa pääsin elämään hyvää elämää. Mutta koska olin sisältä rikki ja minua vaivasi rauhattomuus, en osannut olla vaimo ja äiti. Israel oli oikeastaan ainoa

kestävä asia sisäisessä maailmassani. Mutta sitä mukaa kuin juutalaisrakkauteni haalistui, sisäinen tyhjyyteni kasvoi. Aloin etsiä korvikkeita. Yksi sellainen löytyi 90-luvun alun laman aikoihin, kun molemmat lapseni jo kävivät koulua: ryhdyin vapaaksi kirjoittajaksi. Sain jatkuvasti rohkaisevaa palautetta ja etenin urallani nopeasti. Siitä huolimatta tyhjä aukkoni vain kasvoi.

Seuraaviin vuosiin mahtui monia kriisiaikoja. Yksi pahimmista alkoi syksyllä 1995. Perheemme kohtasi kahden vuoden sisällä monia suuria muutoksia, mm. muutimme toiselle puolelle Suomea ja menetimme 3 lähiomaista. Syksyllä 1996 silmistäni vahingoittuivat verkkokalvot ja jouduin sairaalaan leikkaukseen samaan aikaan, kun oma äitini taisteli elämästään toisessa sairaalassa. Olin pitkään shokissa: äitini kuolee ja minulta voi mennä näkö. Silloin minä aloin huutaa Jumalaa, ja aavistin, että Hän on kaiken takana. Kirjoitin jo iäkkäälle opettajaystävälleni: ” Minusta on jo pitkään tuntunut siltä, että jokin korkeampi voima yrittää pysähdyttää minut. ”

Mutta mitä minä tein, kun kriisi hellitti? Aloinko etsiä Jumalaa? Ei, niin käsittämätöntä kuin se onkin. Syöksyin kuudeksi vuodeksi syvälle pimeyteen. Aloin harrastaa okkultismia: shamanismia, noituutta, merkeistä ennustamista, new age-oppeja. Tässä vaiheessa Israel katosi kokonaan mielestäni ja täysin tietoisesti jätin myös Israelin Jumalan. Minulla oli uusi jumala, jonkinlainen panteistinen voima, joka tuomion sijasta yllytti minua syntiin. Tämä jumala puhui: ” Sinä olet suuri taiteilija. Sinulla on oikeus nauttia elämästä. Jos joku ihminen ei pysy vauhdissa mukana, sinulla on oikeus jättää hänet. Sinulla on oikeus kehittää itseäsi ja elää itseäsi varten. ” Ja minä halveksin syvästi uskovaisia ihmisiä, joilla mielestäni oli kapea kuva jumalasta. Halveksin syvästi niitä, jotka tuomitsivat homoseksualismin. Olin sitä mieltä, että ihmisellä on täysi oikeus määrätä omasta ruumiistaan. Pidin uskovaisia rajoittuneina ihmisinä, jotka eivät eläneet tätä päivää.

Mutta tässäkin pimeydessä minä etsin hengellistä yhteyttä. Minulla oli sisäinen varmuus, etten saisi sitä kristinuskon kautta. Kyseenalaistin kirkon toimintatapoja. Mietin, kuka Jeesus oikeastaan on. Muistan, miten perheemme meni kirkkoon jouluaattona 2001. Nousimme lausumaan uskontunnustuksen. Tuossa vaiheessa minulla oli jo ajatus armahtavasta Jeesuksesta. Sitten toistin sanat: ...ja on sieltä tuleva tuomitsemaan. Samassa ahdistavat epäilykset alkoivat pyöriä päässäni kuin karuselli. Mitä tämä on? Kaiken anteeksi antava ja ymmärtävä Jeesus muka tulee tuomitsemaan. Tuossa on ristiriita! Minä en usko! Ja miksi minä höpisen tätä uskontunnustusta kuin mantraa? Uskonko minä muka mitään, mitä tässä sanotaan?

Noihin aikoihin etsin totuutta filosofiasta ja psykologiasta. Tutkimusmielessä tartuin myös Raamattuun keväällä 2002. Luin Matteusta ja Markusta, mutta en ymmärtänyt mitään. Noihin aikoihin kuvittelin, että sisälläni on voima, jossa pystyn mihin tahansa. Tein töitä maanisen mielipuolisena. Huipussaan se oli kesällä 2002. Kaunis hehkuva kesä ja minä lensin korkeammalla kuin koskaan.

Elokuussa putosin rytinällä alas. Kaikki hajosi. Koko elämä pysähtyi. Paloin äkisti loppuun, ja jouduin kohtaamaan itseni. Kuka minä olen, mikä tarkoitus minulla on,

onko minulla oikeutta elää? Elokuisena sunnuntaina hyppäsin kumisaappaisiin ja juoksin metsään. Siellä ravasin tuntikausia ympyrää. Välillä nojasin koivuun ja huusin niin paljon kuin ääntä lähti: ”Auta minua, Jumala! Auta minua.” Mutta en minä uskonut, en tiennyt, että huutoni tuli kuulluksi.

Tuli hiljainen syksy, en pystynyt työskentelemään, kotityötkin kävivät raskaiksi. Hirvittävä syyllisyys kalvoi. Tajusin kaikki pahat tekoni. Eräänä marraskuisena pyrypäivänä kävelin tuntikausia metsäteitä kauas kotoa ja tein tiliä itseni kanssa. Tajusin, miten olen kohdellut miestäni, lapsiani, läheisiä ja lähimmäisiä. Katsoin käsiäni, ja minusta näytti siltä, että ne olivat verta täynnä. Halusin tappaa itseni, sillä ei niin pahalla ihmisellä voinut olla oikeutta elää.

Maaliskuussa 2003 makasin kotona sohvalla ja luin Tapio Nousiaisen kirjaa Yksi ainoa elämä. Ajattelin: ”Nyt olen tässä, huomenna voin olla Helvetissä.” Niin minä rukoilin syntini anteeksi ja luovutin elämäni Jeesukselle. Olin helpottunut: olen pelastunut enkä enää koskaan ole yksin. Mutta minä en tiennyt, kenet olin ottanut vastaan. Eikä minulla ollut aavistustakaan, että tämä Jeesus on juutalainen. En, vaikka olin jo lukenut Raamattua. Tämä tieto oli silmiltäni peitetty. Enkä ole tässä maassa ainoa, joka luulee Jeesusta pakanaksi. Monien muiden tavoin minä myös kuvittelin, että Jumalan Pojan olemassaolo alkoi vasta seimessä. Koko kristillinen teologia painottuu Uuteen Testamenttiin keskittyen suurelta osin seimen ympärille. Seimi ja joulujuhlat ovat kristillistä traditiota, josta muotoutuu nimikristityn uskonnon perusta.

Kolmen kuukauden kuluttua minut kastettiin ja liityin seurakuntaan. Vanha uskova sisar antoi tärkeän neuvon: Muista tämä: Lue Sanaa!

Olin tullut pois Egyptistä, mutta Egypti oli lujasti minussa. Kaikki synnilliset taipumukset. Ja kaikki New age- uskomukset. Minulle ei tullut mieleenkään, että Jumala ei katsoisi sitä sormien läpi. Kun kuuntelin saarnoja, ne palauttivat mieleeni tapahtuman lapsuudesta. 5-vuotiaana olin isäni kanssa varastossa, jonka alla oli maakellari. Kellarin luukku oli auki, mutta suuaukon päällä oli irtonaisia lautoja. Isä vasaroi seinän vieressä ja kun hän käänsi selkensä, laudat luukun päällä alkoivat houkutella minua. Tasapainoilin niitä pitkin edestakaisin. Ykskaks putosin alas kovalle betonille. Menetin ehkä tajuntani, koska seuraava muistikuva on isän ylhäältä kurkistavat kasvot. Sitten hän laskeutui tikkaita alas, otti minut syliin ja kantoi ylös.

Kun kuuntelin saarnoja, lapsuusmuisto palasi mieleen ja ajattelin, että juuri näin oli Taivaan Isäkin tehnyt. Mutta en koskaan kuullut saarnoja, jotka olisivat varoittaneet palaamasta niitten irtonaisten lautojen päälle. En ymmärtänyt Yeshuan sanoneen: ”Mene äläkä enää syntiä tee.” Olin kyllä katunut, mutta en ollut tehnyt parannusta. Olin hyvin huoleton. Kaipasin synnillisiä asioita ja selittelin Jumalalle: ”Ymmärräthän sinä, että minä tarvitsen tätä koska se tuntuu minusta niin hyvältä.”

Kerran olin kävelyllä erään uskovan kanssa. En muista mitä puhuin, mutta ykskaks

hän ilmaisi minulle suoraan, että Jumalan täytyisi koetella minua. Kauhistuinkin. En minä mitään sellaista halunnut. Halusin elää hyvää elämää.

Heinäkuussa 2004 sain aivoinfarktin. Mikään ei ollut enää kuin ennen.

Makasin avuttomana sairaalassa tietämättä, kuinka minun kävisi. Silloin Jumala puhui sydämelleni:

” Sinä luet Uutta testamenttia ja uskot, että olet pelastunut. Mutta sinä et usko, että Minä olen luonut maailman. Tämä on paha Minun silmissäni. Sinä et voi ottaa Raamatusta vain yhtä palaa. Sinun täytyy uskoa koko Sana, alusta loppuun. ” Niin minä aloin kahlata Vanhaa testamenttia. En ymmärtänyt yhtään mitään, mutta päätin uskoa. Kolmen viikon kuluttua olin jo kotona ja pystyin huterasti kävelemään. Toipuminen kesti kuitenkin kauan.

Hapuilin Jumalaa kohti, mutta en luottanut Häneen. Pelkäsin kuolemaa. Jouduin kohtaamaan tosiasiat: Infarkti voisi uusiutua milloin tahansa, kaulavaltimoni olivat lähes tukkeessa, jokainen päivä olisi otettava kuin se olisi viimeinen. Aloin katkeroitua, kun en kokenut saavani keneltäkään ymmärrystä. Kukaan ei tiennyt, miten pahalta minusta tuntui. Koko sisäinen maailmani oli rikki. Pahinta oli, että innoitukseni oli poissa. Olin kirjoittanut lapsesta asti. Osasin toki edelleen kirjoittaa, ymmärsin tekniikan, mutta olin kuin soitin, jota ei oltu viritetty. Se ihminen, joka olin ollut ennen, oli kadonnut. Mutta kuka oli tämä ihminen? Ennen kaikki oli tuntunut mahdolliselta. Infarktin jälkeen seurasi sekä henkinen että ruumiillinen kömpelyys. Pelkäsin tulevani pilkatuksi ja aloin varoa jakamasta itseäni kenellekään.

Vuoden kuluttua olin toipunut fyysisesti melko hyvin. Jumalan käsi oli hoitanut minua. Oli lämmin elokuinen sunnuntai, kun eräs pariskunta tarjosi minulle kyydin seurakuntaan. Autossa soi ihmeellinen musiikki. Istuin takapenkille ja kuuntelin hämmästyneenä. Mitä tuo on? Minut valtasi suunnaton jano.

En minä janonnut siksi, että kuulin kaunista laulua ja soittoa. Minä janosin siksi, että tunnistin niissä lauluissa elämän, jota koko sisimpäni huusi. Niitten laulujen takana oli kokonainen maailma ja ajattelin: ” On se mitä tahansa, niin se on minua varten. ”

Kysyin, mitä musiikkia se oli ja rouva kääntyi etuistuimelta: ” Nämä ovat israelilaisia lauluja. ”

Seurakunnassa he lainasivat minulle Derek Princen kirjoittaman kirjan, joka kertoi Israelin valtion syntyvaiheista. Muutaman päivän kuluttua luin kotona sanomalehdestä Gazan siirtokuntien tyhjentämisestä. Siinä samassa olin 15-vuotias tyttö, jonka sisäisen maailman Jom Kippur- sota oli muuttanut. Lehtikuvassa nuori nainen katseli lapsi sylissä sotilaiden tuloa, ja minä itkin: ” Minun sisareni! Minun sisareni! Herra, auta häntä. ” Ja minä kyselin Jumalalta, mitä tämä kaikki oikein tarkoitti? Veisikö Hän minut todella juutalaisten joukkoon? Saisinko minä vielä taistella Israelin puolesta? Miksi Jumala nyt palautti mieleeni asioita, jotka olin

unohtanut? Ja se, mitä olin nuoruudessa kokenut, kasvoi sisälläni uutta elämää.

Noihin aikoihin koko perheemme joutui kohtaamaan kovia vaikeuksia. Ne olivat liikaa toipuville voimavaroilleni. Sairastuin aivoinfarktin jälkeiseen masennukseen. Seurasi synkkä talvi. Päivät olivat kuin liisterissä kahlaamista. Minulta katosi ilo ja olin voimaton.

Eräänä marraskuisena iltana heräsin sohvalta, jossa olin maannut monta tuntia. Tuijotin pimeää ja kuiskasin: ” Herra, anna minun vielä nähdä se päivä, että saan palvella Sinua. ”

Siinä masennuksen keskellä konkretisoitui asioita, joita en ehkä normaalitilassa olisi havainnut. Kun seurakunnassa vietettiin joulujuhlaa, olin henkisen romahduksen partaalla. Tunsin kylmyyttä ja täydellistä vierautta uskovien keskellä. Tajusin, että jostakin syystä olin aina inhonnut joulujuhlia. Lapsena olin totta kai odottanut joulua, koska se tiesi hyvää ruokaa, lahjoja ja lomaa koulusta. Mutta kuka tämä joulun lapsi oli? Noihin aikoihin eräs uskosta osaton mies valmisteli jouluartikkelia ja hän pohti kysyen minulta: ” Mikä on joulun henki? ” Ja minä katsoin suomalaista joulua enkä voinut havaita Pyhän Hengen läsnäoloa. Ja minä ajattelin, että mikä minussa on vikana? Vai onko lapsuudessani mennyt jotain pieleen? Miksi juhla, jonka pitäisi olla uskovaiselle uskon kohokohta, on minulle kärsimystä?

Keskellä epätoivon talvea löysin psalmin 119. Koin sen suurena lohdutuksena ja rukoilin sitä lukiessani: ” Oi, jospa minun vaellukseni olisi vakaa, niin että noudattaisin sinun käskyjäsi! Minä etsin sinua kaikesta sydämeistäni. Älä salli minun eksyä pois sinun käskyistäsi. Opetä minulle käskyäsi. Avaa minun silmäni näkemään sinun lakiasi ihmeitä. Minun sieluni on vaipunut tomuun. Virvoita minua sanasi jälkeen. Anna armostasi minulle lakiasi. Opetä minulle, Herra, käskyjesi tie, niin minä seuraan sitä loppuun asti. ” ” Kaikesta sydämeistäni minä huudan: vastaa minulle, Herra. Katso minun kurjuuttani ja pelasta minut, sillä minä en unhotä sinun lakiasi. Minä olen eksyksissä kuin kadonnut lammas; etsi palvelijaasi, sillä minä en unhotä sinun käskyjäsi. ”

Usein kuulin uskovien puhuvan siitä, mikä on heidän rakkain Raamatun paikkansa. He kertoivat sellaisia minullekin rakkaita kohtia kuin Joh. 3: 16 tai Room. 8: 38-39. Mutta minä aloin toivoa, että kukaan ei kysyisi minun rakkainta Raamatun paikkaani. Miten voisin kertoa heille, että se oli lakipsalmi! Epäilin, että minua pidettäisiin omituisena.

Masennus päättyi seuraavana kesänä heinäkuussa 2006, kun Jumala täytti minut Hengellä. En tosin ymmärtänyt mitä tapahtui, koska en silloin vielä puhunut kielillä. Mutta siinä hetkessä tiedostin täydellä varmuudella, että kaikki tulisi muuttumaan. Niin myös tapahtui: Jumalan kosketuksesta parannuin paljon niin fyysisesti kuin henkisestikin, unentarpeeni väheni huomattavasti, ja kaiken lisäksi luovuuteni tuli takaisin. Tiedostin ensi kertaa Isän suuren rakkauden Poikansa kautta, ja ylistyksestä tuli tärkeä osa elämäni. Minussa heräsi intohimo laulaa ja tanssia, kaikkea sitä mihin

en kömpelyydeltäni pystynyt. Ja Herra katsoi minun puoleeni, antoi minulle uuden äänen ja tasapainon; opetti minua laulamaan ja tanssimaan vain Hänelle.

Mutta siinä hetkessä, kun täytyin Hengellä, sydämeni kuuli Israelin Jumalan puheen: ” Minä pidän huolta sinun perheestäsi. ” Se oli suuri lupaus kaikkien vaikeuksien keskellä. En unohda sitä koskaan. Mutta en unohda varsinkaan sitä, mitä Hän vielä sanoi:

” Ole sinä uskollinen Minulle. ”

Mitä uskollisuus on? Sitä minä mietin usein. Mitä se tarkoittaa? Minusta tuntui, että se on jotain enemmän kuin vielä ymmärsin. Onhan minulla Sana, ja sen mukaan minun olisi elettävä. Mutta miksi minulla ei ollut voimaa totella? Miksi minä toistuvasti tein väärin? Miksi olin tottelematon? Ja oliko todella niin kuin joskus kuulin puhuttavan: ” Ei Jumala meitä rankaise. ” ” Hän armahtaa, koska tietää meidät tomuksi. ” ” Ei Jumala meitä tuomitse. ” Ja kuulin puhuttavan pelastuksesta enemmän kuin pyhityksestä.

Jouduin useasti tekemään parannusta ja sydämessäni sydämessäni heräsi kunnioitus ja rakkaus Isää kohtaan. Minä halusin ankaran Jumalan, joka määräsi minulle rajat. Kerran minulla oli Isän kanssa hetki, joka oli täynnä rakkautta ja rauhaa. Silloin minä kysyin Häneltä: ” Miksi olet niin hyvä minua kohtaan. ” Kuulin yllättävän vastauksen niin selkeästi kuin olisin kuullut sen omilla korvillani: ” Minä olen hyvä niille, jotka Minua pelkäävät. ” Tämä herätti minut ajattelemaan vakavasti. Jumala on Pyhä. Miten minun tuli lähestyä Häntä? Luin Jaak. 4: 8: ” Peskää kätenne puhtaiksi, te syntiset, puhdistakaa sydämenne, te kahtaalle häilyvät. ”

Usein kun Jumala puhui minulle voimallisesti, Hän puhui uskollisuudesta. Niin myös kaksi vuotta myöhemmin kevättalvella, kun olin juutalaisleirillä. Sattui pieni, mitätön väärinkäsityksestä johtuva välikohtaus. Tunsin tullessi pilkatuksi ja jouduin vihan valtaan. Oli myöhäisilta, menin hiljaiseen leiriasuntolaan, jossa toiset jo nukkuivat, eikä ollut mitään yksityistä paikkaa puhua Jumalalle. Iltapesulla polvistuin vessan lavuaarin eteen ja rukoilin: ” Herra, auta minua! En tahdo jäädä vihaan, mutta en pääse siitä irti. ” Sitten menin vuoteeseen. Olin juuri vaipumassa uneen, kun kuulin miehen äänen sanovan aivan korvani juuressa: ” Tärkeintä on muistaa uskollisuus ja tahto. ”

Tutkin Jaakobin kirjettä ja Heprealaiskirjettä. Ne antoivat selkeästi ymmärtää, että pelastus edellytti uskovalta tekoja ja kilvoittelua. Näitä kirjeitä kuulin siteerattavan harvoin, ja jos niin tapahtui, se tehtiin siloitellen, että eihän nämä kovat sanat nyt meitä koske. Minä mietin, miksi Jumalaa lähestyttiin kuin joulupukkia. Miksi kokouksiin tultiin kuin markkinahalliin? Miksi seurakunnan penkissä puhuttiin maailmallisista asioista? Ja miksi laki oli uskovaisille niin vaikea asia?

Kristittyjen tapa käsitellä lakia oli minulle mysteeri. Minä en pystynyt näkemään

lakia muutoin kuin hyvänä asiana. Minä olin alkanut uskoa, että Hän, joka on minussa, neuvo minua kaikessa. Vuosikymmeniä olin elänyt maailman orjuudessa ja kaivannut vain sitä, että joku määrittäisi elämäni oikeat rajat. Mutta luin eräästä kirjasta, että laki on ongelma erityisesti suomalaisille uskoville. Siinä, missä kilvoituksesta puhuminen innostaa muita uskovia, suomalaisia se ärsyttää ja masentaa. Kun katsoo Suomen kansan menneisyyttä, voi nähdä ettemme ole päässeet helpolla. Vaikeuksien kautta tätä maata on rakennettu sisulla ja sinnikkyydellä. Töitä on tehty paljon. Miksi sitten uskonelämä halutaan helpoksi ja pinnalliseksi? Vai onko kyse siitä, että on opittu tekemään ja suorittamaan vain velvollisuudesta? Luterilainen tapauskonto ei ole opettanut rakastamaan Jumalaa.

Juuri rakkaus minuakin mietitytti: Mistä Paavali puhuu 1. Korinttolaiskirjeen 13. luvussa? Miten minun tulee rakastaa Jumalaa ja lähimmäisiä? Miksi en osaa soveltaa Sanaa? Miksi se ei muutu minussa elämäksi? Minulta puuttui se avain, jonka tänä päivänä omistan: Toora.

Minulla oli paljon kysymyksiä, joihin en saanut seurakunnasta vastauksia. Kiinnitin huomiota siihen, että hyvin harvoin sai kuulla opetusta Vanhasta testamentista. Ja oli opetus sitten Vanhasta tai Uudesta, niin siinä ei ollut jälkeäkään juutalaisista merkityksistä. Kerran kuulin nuoren uskovan esitelmän kirjasta, jonka hän oli lukenut. Se kirja valotti Jeesuksen vertausten juutalaista näkökulmaa. Esitelmä sai penseän vastaanoton. Kukaan ei ollut kiinnostunut.

Keväällä 2007 juutalaiskursuni vahvistui. Aloin käydä säännöllisesti seurakuntien Israel-tilaisuuksissa. Kuuntelin raportteja Lähi-Idästä, juutalaistyötä tekevien ja Israelissa käyneitten todistuksia, monia hyviä asioita, mutta sydämeni ei saanut täyteyttä eikä rauhaa. Katselin netistä Israelista kertovia ohjelmia, luin kirjoja ja Israel-järjestöjen lehtiä, mutta aina vain minulta puuttui jotakin. Kuin sisälläni olisi ollut kaivo, joka huusi vettä; jokin alue minussa, jota Pyhä Henki ei ollut täyttänyt. Tunsin itseni ikään kuin jalkapalloilijaksi, joka aina ampui maalin ohi.

Minä etsin Israelia, mutta näytti siltä, että myös Israel etsi minua. Juutalaisasiat piirittivät minut kaikkialla. Kesällä kohtasin yllättäen messiaanisen pariskunnan, jonka mies on juutalainen. Rukoilimme yhdessä. Ja kun tuo mies alkoi rukoilla, koko huone tuli täyteen Taivasta. Hän rukoili saksan kielellä, mutta siitä huolimatta minä ymmärsin ja tunnistin koko olemuksellani: hänellä oli jotakin, jota ei ollut yhdelläkään meistä muista. Hänellä oli suora suhde Isään, Israelin Jumalaan. Ja tuon miehen rukous jätti minuun lähtemättömän janon: Minun täytyy saada samanlainen suhde Isän kanssa.

Toinen tapaus sattui kotiseurakuntani rukouskokouksessa. Nousin rukoilemaan, ja sitten aloin laulaa kielillä. En ole koskaan laulanut sillä tavalla kuin silloin. En vielääkään tiedä, mitä tapahtui. Minä jotenkin luovutin itseni Herralle. Sitten minä rukoilin ja toin esiin näyn, jonka olin nähnyt.

Kokouksen jälkeen pyysin eräältä nuoremmalta naiselta kyytiä kotiin. Matkan puolivälissä hän tokaisi olevansa varma, että olin tuonut profetian hänen ystävälleen, joka kokouksessa oli istunut hänen vieressään. Sitten hän tokaisi: ” Sinä lauloit kuin juutalainen. ” Vastasin hänelle vaivaantuneena: ” Miten se olisi mahdollista? Enhän minä ole juutalainen. ” Hän katsoi minua ja sanoi: ” Ehkä on jotakin, jonka Pyhä Henki tietää. ”

Vuosi 2007 oli minulle hengellisesti vahvan kasvun aikaa. Mutta silloin minä huomasin, että minulla oli Jumalan kanssa jotakin, jota en voinut jakaa kellekään. Kun olin tullut uskoon, olin ollut varma, että Jeesus täyttää tyhjyyden sisälläni. Ja nyt huomasin, että en saanutkaan seurakunnasta tyydytystä. Huomasin, että juutalaisuus on alue, jota en voi jakaa kellekään. Minulla oli jotakin, jota ei kukaan voinut ymmärtää. Ja koska se oli minun ja muiden uskovien välissä, yritin kaikin keinoin tukahduttaa sitä. Vain rakkaimmalle ystävälleni kerroin juutalaisuustani ja nuoruudestani. Mutta sitä en kertonut, että Israel on minun sisälläni eikä ulkopuolella. Miten olisin voinut kertoa, kun en tiennyt, mitä Jumala tahtoi.

Lokakuussa 2008 näin kummallisen näyn. Näin itseni hengellisessä tilaisuudessa jossakin suuressa salissa. Seisoin salin etuosassa, vaikka en suurissa kokouksissa koskaan mennyt etuosaan istumaan. Ja kun minä siinä seisoin, puhuja tuli eteeni ja toi minulle sanoman.

Ihmettelin näkyäni, sillä minulla ei ollut aikomusta lähteä mihinkään suureen hengelliseen tilaisuuteen. Mutta kahden viikon kuluttua joukko naisia oli lähdessä Nokia Mission suurkokoukseen. Viime tipassa päätin lähteä mukaan ja he tulivat hakemaan minua. Oli paha talvikeli ja tulimme paikalle myöhässä. Vain etupenkeissä oli tilaa. Saarnaaja oli tunnettu evankelista, joka julisti parantumista, ja kutsui ihmisiä eteen. Ylistysbändi alkoi soittaa. Nousin seisomaan, suljin silmäni ja keskustelin Herran kanssa. Silloin kuulin puhujan sanovan: ” Pyhä Henki koskettaa nyt jotakuta. Sinä nainen, joka seisot siellä, sinulle on sanoma. ” Minä ajattelin, että monet muutkin seisovat, joten ei hän minulle puhu. Sitten hän sanoi: ” Sinä kukkapuseroinen nainen, sinulle on sanoma. ” Silloin avasin silmäni ja saarnaaja hymyili. ” Herra antaa sinulle ilon, jota olet odottanut. ”

Marraskuussa 2008 sain tietää juutalaisleiritoiminnasta. Olin vuoden verran ollut tietoinen siitä, että Suomessa pidetään juutalaisleirejä. Niitä lienee monenlaisia pelkästä virkistystoiminnasta evankeliumin julistukseen. Kun joulukuussa 2008 menin vapaaehtoiseksi leirille, minulle oli yllätys, että siellä julistettiin evankeliumia.

Pitkään luulin, että tässä on nyt se ilo, jota olin odottanut. Nyt minä sain palvella Jumalaa juutalaistyössä. Mutta myöhemmin ymmärsin, että kyse oli paljon suuremmista asioista. Ilosta, jota olin odottanut vuosikymmenet, mutta en vain ollut uskaltanut ottaa vastaan.

Kun menin juutalaisleiritoimintaan, julistin eräälle vapaaehtoiselle: Minun Jumalani on ensimmäiseksi Israelin Jumala.

Kolmannen leirini jälkeen sain tältä ihmiseltä sähköpostia, jossa hän kirjoitti: Sinä olet hyvin syvälinen kristitty.

Silloin se tuli ensimmäistä kertaa; koko sisimpäni aivan kuin kääntyi nurin: En minä ole kristitty!

Tästä ajatuksesta seurasivat kovat ristiriidat. 45 vuotta olin elänyt ilman kristinuskoa, joskin välillä olin kokenut itseni nimikristityksi kirkossa poiketessani. Lopulta olin täysin vieraantunut kristinuskosta. Sitten olin antanut elämäni Jeesukselle, joka oli kristittyjen Jumala, ja olin yrittänyt etsiä paikkaani kristillisessä seurakunnassa. Ja nyt minä tunsin selkeästi, että en ole kristitty. Kuka minä sitten olen? Ainakaan en ollut omassa hengellisessä identiteetissäni. En ollut päässyt hengelliseen kotiin. En tuntenut Israelin Jumalaa sillä tavoin kuin olisin tahtonut. Olin kuin irtonaihen palapelin osa ei-kenenkään-maalla.

Osallistuin leireille hyvin intensiivisesti, ja ehdin harvoin kristillisiin seurakuntiin. Kun leireillä kuuntelin opetusta Vanhasta testamentista, Sana tuli minua kohti ja kosketti syvemmältä kuin ennen. Tiesin, että Jumala tahtoi viedä minua eteenpäin. Vaistosin, että Vanha testamentti on minua varten enemmän kuin olen ymmärtänyt. Vaistosin, että juutalaisuus on minulle aivan muuta kuin työ, jossa olin auttamassa. Vaistosin, että Jumala piti auki ovea, joka oli juuri minua varten. Ja sen oven takana oli suuria salaisuuksia.

Minulla heräsi tuskaisia kysymyksiä, joihin ei ollut vastausta muilla kuin Jumalalla. Mietin, mihin minä kuulun ja mitä minun pitäisi tehdä. Huhtikuussa 2009 rukoilin kotimme lähellä olevalla metsätiellä ja huusin: Kerro minulle totuus!

Jumala reagoi hätääni. Toukokuussa 2009 hän ilmoitti monin tavoin selkeästi, että minun tuli lähteä seurakunnasta. Silloin tuli esille epävarmuuteni. Minulle ei riittänytkään, että Jumala sanoi. Ajattelin, että olen nuori uskova, joten on paras keskustella vanhempien ja kokeneempien kanssa. Niinpä aloin kysellä heiltä ja sain kuulla: ”Tuo ei ole Jumalasta. Mitä oikein kuvittelet? Että leirityö on seurakunta? Raamattu osoittaa, että tarvitaan paikallisseurakunta ja jokaisen on toimittava oman asuinpaikkansa parhaaksi. Ja jos aiot tehdä lähetystyötä, et pääse mihinkään ilman oman seurakuntasi suositusta.”

”Minulla on suositukset Taivaasta.”, ajattelin itsekseni. Mutta aloin kuitenkin perääntyä. Sillä olivathan he oikeassa. Seurakuntaa tarvitaan, uskovien yhteyttä, ja se on Raamatun mukaista.

Mutta minä aloin kysellä Jumalalta, millainen on oikea seurakunta. Jumalan mielen mukainen seurakunta. Kysyin tätä monta kertaa ja aina sain saman vastauksen: ”Jokainen, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon, on minun veljeni ja sisareni ja äitini.” Matt. 12: 50.

Heinäkuu 2009 muutti koko elämäni.

Ensimmäinen heinäkuuta oli leiriläisten retkipäivä. En yleensä osallistunut retkille, mutta koska retki tehtiin Tampereelle, päätin lähteä mukaan. Perillä erosin toisista muutamaksi tunniksi tutustuakseni Tampereen kirjastoon. Olin ollut siellä vähän aikaa, kun tapahtui jotakin selittämätöntä. Ykskaks jouduin käsittämättömän sisäisen janon valtaan. Se oli hyvin tuskallista ja kalvavaa sisäistä ikävää, jolle ei ollut mitään selitystä. Olin kuin lapsi, joka ykskaks huomaa kadottaneensa isänsä. Olin kuin muistinsa menettänyt, joka ei enää tiedä, mistä hän on tullut ja minne hän kuuluu. Vaeltelin turtana hyllyjen välejä ja kyselin Jumalalta, mikä minua oikein vaivaa. Mitään pahaa ei ollut tapahtunut, ja vaikka olin leirityön aikana sairastanut paljon, sillä hetkellä olin hyvässä kunnossa. Kaiken piti olla hyvin, ja ulkona oli helteinen, hehkuva kesäpäivä.

Vaelsin päämäärättömästi hyllyltä toiselle.

Sitten tuli uskontohylly, jonka päässä luki: juutalaisuus. Tuijotin sanaa kuin halvaantuneena, ja samassa minä tiesin. Minä vain tiesin. Tiesin täydellä varmuudella, että tässä on se, mitä minä etsin. Tässä on se, mitä minä tarvitsen. Minkä Jumala on tarkoittanut minua varten. Ymmärsin, että vain tässä on elämä, joka täyttää sisäisen janoni. Minun täytyi saada tuntea Jumala juutalaisen Messiaan kautta, minun täytyi saada kuulua Israeliin. Mikään vähempi ei ollut mitään. Niin tärkeää kuin minulle olikin, että juutalaisille julistettiin evankeliumia, se ei riittänyt. Minä en voinut katsella Jumalan omaisuuskansaa ikään kuin ulkopuolelta: Minun täytyi saada elää juutalaisena Jumalan edessä. Elää sisällä Jaakobin perinnössä, elää koko Vanhan testamentin, koko Sanan kautta. Ja minä olin täysin varma siitä, että Jumala tahtoi vain sitä. Ja minä tunsin, miten Pyhä Henki täytti aukon minun sisälläni.

Otin hyllystä yhden kirjan ja luin: Sh'ma Jisrael, Adonai Elohenu, Adonai Echad. Tässä on minun uskontunnustukseni.

Haahuilin siitä sitten kaupungille, kuuntelin Jumalan puhetta, ja olin sisäisesti hyvin järkyttynyt. En olisi halunnut tavata ketään vaan vetäytyä päiviksi yksinäisyyteen. Sillä minä näin, että se mitä Jumala tahtoi, se oli ristiriidassa kaikkien tuntemieni kristittyjen kanssa. En voisi puhua tästä kellekään, en kenellekään paitsi läheisilleni. Mutta pitäisikö minun tästä lähin elää piilossa? Tunsin, että se mistä Jumala puhui, se oli koko minun hengellinen identiteettini. Voisinko minä siinä identiteetissä elää uskovien edessä? Ei, sehän oli mahdotonta!

Olin nähnyt, miten monenlaisia intohimoja juutalaisasiat kristityissä herättivät. Kaikki ei minun mielestäni ollut Jumalasta. Oli niitäkin, jotka teettivät dna-tutkimuksen juutalaisista juuristaan, ylpeilivät niillä ja alkoivat sitten suorittaa juutalaisuutta lihan teoilla. Minulle se oli kauhistus. Kävelin tulikuumaa katua ja tein tiliä Herran edessä. Oli niitä, joille juutalaisuus oli pelkästään heprealaisia tansseja, sapattiaterioita, kipa päässä kulkemista, Israelissa käymistä ja monia ulkoisia rituaaleja. He eivät tunteneet Jaakobia sisäisesti, he etsivät ikään kuin seikkailua ja elämyksiä enemmän kuin Pyhää Israelin Jumalaa. Siinä katua kulkiessani minä

puhuin Jumalalle: ” En koskaan kerro tästä kenellekään. Sinä tiedät, mitä joutavia kysymyksiä siitä seuraisi. Sinä tiedät, että minä en halua mitään muuta kuin kirkastaa juutalaista Messiasta. En koskaan tahdo puhua kellekään sanaakaan juutalaisuudesta. ”

Niin minä puhuin, mutta tunsin jo silloin ristiriidan, joka seuraavina kuukausina vahvistui sisäisiksi konflikteiksi. Minä tahdoin kirkastaa Messiasta, joka kuitenkin on nimenomaan juutalainen Messias. En silloin käsittänyt sitä konkreettisesti, mutta kalpeasti aavistin, että Messiasta ei voi kirkastaa muutoin kuin juutalaisuuden kautta.

Ja se mitä olin Jumalalta saanut, kuohui minussa kuin vesiputous. Sitä oli mahdoton padota. Se tuntui samalta kuin oman olemassaolon kieltäminen.

Auringon hehkussa kävelin Tampereen keskustassa ja käsitin selkeästi, että olin menossa kohti vaikeuksia.

Seuraavana päivänä leirillä pidettiin kasteopetusta. Silloin eräs suomalainen nainen nousi todistamaan. Hän kertoi, miten hänet ensin oli kastettu lapsena. Sitten hän oli tullut uskoon ja mennyt kasteelle, mutta oli joutunut vainotuksi niitten keskuudessa, jotka eivät upotuskastetta hyväksyneet. Hän oli tutkinut Sanaa, ja oli tullut siihen tulokseen, että kasteelle pitää mennä nimenomaan Yeshuan nimeen. Koska Matteuksen evankeliumin lähetyskäsky oli Nikean kirkolliskokouksessa muutettu. Oikea muoto on: kastakaa heidät Minun nimeeni. Niin hänet oli kastettu kolmannen kerran Yeshuan nimeen.

Siinä se oli! En kunnolla edes kuunnellut sisaren todistusta, kun tajusin vain yhden asian: Minun täytyy mennä kasteelle Yeshuan nimeen. Sillä minä halusin sitoutua Israelin Jumalaan. En kristittyjen Jumalaan vaan nimenoman Israelin Jumalaan ja Hänen kansaansa. Tämä tieto iski minuun kuin salama Taivaasta, ja heti opetuksen päätyttyä ilmoittauduin kasteelle. Minä tahdoin tulla Yeshuan seuraajaksi.

Kotiin päästyäni lähdin metsätielle rukoilemaan. Silloin huomasin, että jotain oli muuttunut. Kaikki. Tajusin, että Shema Jisrael, Adonai Eloheinu, Adonai Echad todella on minun uskontunnustukseni. Ja sitten sain hyvin voimakkaan ilmestyksen. Rukoilin ja katsoin Yeshuaa. Ja sitten näin, miten Hänen uhrinsa on raivannut minulle tien suoraan kaikkein Pyhimpään. Ja minä näin Isän ja seisoin Israelin Jumalan kasvojen edessä. Minä näin Tooran ja Profeettojen Jumalan, Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumalan. Ja minä ymmärsin, että on vain Yksi Jumala. Ja tietoisuus Yhdestä Jumalasta täytti ja häikäisi minut niin, että koko sisimpäni huusi: ” Abba! Isä! Tyttäresi tässä! ” En voinut ymmärtää, mitä näin, mutta tunsin sen koko olemuksellani.

Myöhemmin ilmestykseni sai minut hämmennyksiin. Tiesin, että olin nähnyt oikein. Mutta entä jos minä tulkitsin sitä väärin? Sillä minusta oli näyttänyt, että Jumalassa on vain yksi persoona. Ja silloinhan minä en enää ole siinä kolminaisuudessa, josta kristityt opettavat. Mutta minä huomasin, että minun sisäinen kokemukseni Jumalasta

ja suhteeni Häneen oli kokonaan muuttunut. Se oli sittenkin tärkeintä. Kuitenkin kesti kauan ennen kuin kristillisen opetuksen aikaan saama ristiriita poistui mielestäni, ja sitä kautta Israelin Jumalan sekä Hänen Poikansa merkitys minulle tuli Suureksi.

Se heinäkuu oli onnellista aikaa siitä huolimatta, että kasteen seurauksena menetin kaksi rakasta ystävää. He ilmoittivat, että olin tehnyt suuren synnin, jota minun tuli anoa Jumalalta anteeksi. He sanoivat, että jos en heti kääntyisi, joutuisin pimeyteen. Ja kun minä en kuunnellut heitä, menetin heidän läheisyytensä.

Olin jo toukokuussa saanut Herralta käskyn lähteä seurakunnasta. Heinäkuussa Hän teki selväksi, etten enää koskaan saa liittyä mihinkään kristilliseen yhteisöön. Mutta oli vaikea jättää tutut, rakkaiksi tulleet ihmiset. Syyskuussa ymmärsin, että Jumala ei odota enää. Niin minä ilmoitin seurakunnan vanhimmalle, että eroan seurakunnasta.

Olin useasti ollut tottelematon. Niin olin nytkin. Tein jotain käsittämätöntä. Seurakunnasta lähdön jälkeen tunsin itseni yksinäiseksi ja hylätyksi. En vielä ymmärtänyt, että Jumala tahtoi repiä minut irti pakanallisesta juuresta asettaakseen minut Israelin Messiaan öljypuuhun. Oli kulunut vain kaksi viikkoa eroamisesta, kun päätin liittyä toiseen seurakuntaan. Päätös tapahtui yhdessä illassa. Perustelin sitä sillä, että siihen seurakuntaan olin ollut aikeissa siirtyä jo aiemmin, ja uskottelin, että nyt siihen oli Jumalan aika. Kuvittelin, että Herra on muuttanut mielensä.

Menin juutalaisleirille, ja lankeemus seurasi toistaan. Vähättelin muiden vapaaehtoisten työtä. En halveksinut ainoastaan heidän tapaansa toimia vaan myös heidän persoonaansa. Lopulta ajauduin repivään riitaan ja käyttäydyin kaikin tavoin huonosti. Vastustin kaikkea ja kaikkia, enkä huomannut, että itse asiassa vastustin Jumalaa.

Päivää ennen rosh hashanaa aloin ymmärtää. Ensiksi soitin nolona seurakunnan pastorille, että minun täytyy perua liittymiseni, jonka olin tehnyt vain vajaa viikko sitten. Illalla minä makasin vuoteessa ja tuijotin tuntikausia avoimin silmin pimeään. Minä, joka tahdoin rakastaa Jumalaa, olin toistuvasti tehnyt syntiä Häntä vastaan. Minä, joka tahdoin kunnioittaa Yeshuan uhria, olin häpäissyt sen. Tunsin, miten Pyhä Henki murehtui. Ja Herra näytti minulle: ” Katso, sinä voit palvella Minua, voit keittää kahvia ja pestä vessoja, voit laulaa, tanssia ja taputtaa käsiäsi, voit hymyillä ja nauraa ja esittää ihmisten edessä, voit rukoilla, halata ja siunata ihmisiä; voit jopa todistaa Minun suurista teoistani. Kaiken tuon voit tehdä sydän kylmänä. Mutta muista: Minä näen koko ajan sinun lävitsesi. ” Minä katsoin saastaisuuttani ja lakkaamatta huusin äänetöntä huutoa: ” Yeshua auta! Minä hukun! Pelasta minut! ”

Seuraavana iltana ymmärsin, että minun on nyt vietettävä 10 katumuspäivää ja Jom Kippurina tultava paastoten Herran eteen.

Ne olivat syvän surun päiviä. Niinä päivinä kuolema oli läsnä. Niitten päivien jälkeen mikään ei ollut enää samoin. Ja minä aloin kaivata Jumala lakia.

Sinä syksynä löysin oikean, alkuperäisen sapatin, jossa Jumala on läsnä. Ja taas

minulla heräsi kysymyksiä. Mietin, miten on mahdollista, että on kristittyjä antisemitisteja. Miksi nuo samat kristityt, jotka sanovat rakastavansa juutalaisia, halveksivat juutalaisuutta. Tulin tietämään, miten kristityt 300-luvulla mitätöivät sapatin ja Jumalan lain. Tämä herätti minussa kiivauden. Millä oikeudella he tekivät sen? Minä ymmärsin jo, että laki on tärkeä asia Jumalalle. Luin 3. Mooseksen kirjan luvusta 23 Jumalan juhla-ajoista. Ja minä ymmärsin: Nämä juhlat Jumala on määrännyt. Nämä ovat Hänen juhliiaan. Näissä Hän on sitoutunut olemaan läsnä. Näissä juhlissa Hänen Poikansa kävi.

Jumala ei ole määrännyt pakanoille omia juhlia. Miksi he sitten eivät kunnioita Jumalan juhla-aikoja? Miksi he viettävät joulua, vaikka siihen ei Raamatussa kehoiteta? Miksi he pitävät kiinni pakanallisista tavoista? Miksi he ovat hylänneet uskonsa juuret? Miksi, miksi ja miksi?

Näitä minä kävin läpi Jumalan kanssa. Perhettäni lukuunottamatta kukaan ulkopuolinen ei tiennyt totuutta, missä menin. Ja minä tein kaikkeni peittääkseni identiteettini. Peruskristittyjen seura kävi minulle yhä raskaammaksi. Aavistin, että jos kristillisyydessä, jonka juuret ovat Rooman kirkossa, on itse asiassa antisemitistinen sisältö, niin juutalaisuuteen sitoutumalla minäkin vetäisin vainon päälleni. Mutta en ymmärtänyt, että yritin istua kahdella tuolilla yhtä aikaa, ja toisesta olisi luovuttava. Tai muuten en koskaan olisi vapaa. Sisimmässäni olin valinnut juutalaisuuden, mutta ulkoisesti yritin esittää kristittyä. Kävin jatkuvaa sisäistä taistelua.

Toukokuussa 2010 olin sairas. Leirielämän aikana sairastin paljon, sillä Jumalan täytyi kurittaa minua. Olin kovasti sairas ja yölliset säryt ja valvominen kuluttivat voimiani. Oli paljon muitakin vaikeuksia, ja etsin hyvin aktiivisesti Jumalaa ja Hänen tahtoaan.

Eräänä loppukuun päivänä istuin lukemassa Jesajaa ja lukua 66. Jakeessa 17 sanotaan: ” Jotka pyhittäytyvät ja puhdistautuvat puutarha-menoja varten, seuraten miestä, joka on heidän keskellensä, jotka syövät sianlihaa ja muuta inhottavaa sekä hiiriä, niistä kaikista tulee loppu. ” Ykskaks kuulin selkeästi Herran sanovan: ” Älä syö enää sianlihaa. ” Ensin jähmetyin hämmästyksestä paikoilleni, sitten aloin selata Raamattuani ja vetosin Jumalalle, ettei Uudessa testamentissa missään puhuta siitä.

Israelin Jumala on tinkimätön. Kun Hän sanoo jotakin, siitä ei neuvotella. Huomasin, että jo 1. Moos. 7: 2 puhui epäpuhtaista eläimistä. Mutta Jumala huomautti minulle, että vaikka kyse olisi pelkästään Mooseksen laista, se koskisi silti minua.

Mutta sianlihasta kieltäytyminen oli vaikein railo minun ja kristittyjen välillä. Oli entistä vaikeampaa pysyä piilossa. Suomessa ei ole helppo elää juutalaisena. Sikaa on lähes joka paikassa. Suomi on sikatalouden luvattu maa. Suomalaiset ovat makkarakansaa. Menet minne tahansa, ihmiset tarjoavat lähes aina sianlihaa, makkaraa tai sika-nautajauhelihasta tehtyjä ruokia. Ne ovat tässä maassa

itsestäänselvyys. Kun lakkasin syömästä sikaa, astuin samalla kauas suomalaisesta kristillisyydestä. Ja taas minussa heräsi uusia, tuskaisia kysymyksiä. Aloin käsittää, että nykyinen tila, jossa juutalaiset ja kristityt elävät erillään, ei ole Jumalan tahto.

Luin efesolaiskirjettä (2: 14-15) : ” Sillä hän on meidän rauhamme. Hän teki molemmat yhdeksi ja purki erottavan muurin, vihollisuuden, kun hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksineen. Näin hän teki, jotta hän omassa itsessään loisi nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi ja tekisi rauhan... ”

Yksi uusi ihminen: juutalaiset ja pakanat. Mutta Herra, ei se ole todellisuutta, ei ainakaan täällä Suomessa. Miten siitä saataisiin todellisuutta?

Syyskuussa 2010 olin viimeistä kertaa juutalaisleirillä. Sen jälkeen vietin hyvin yksinäisiä viikkoja huutaen Jumalaa. Olin äärimmäisissä koetuksissa ja kiusauksissa, ja lopulta epäusko sai vallan. Onko Jumala todellakin sanonut? Entä jos olen erehtynyt? Eikö minun olisi paras liittyä johonkin kristilliseen seurakuntaan? Mutta miten? Mitä sinä tahdot, Herra? Jos todella tahdot minun kääntyvän takaisin, niin minä käänny. Vaikka minusta kristilliseen seurakuntaan liittyminen on samaa kuin itseni hautaaminen. Ja miten minä voin olla noitten kristittyjen kanssa, kun haluan noudattaa Tooraa? Tai jospa sittenkin olen väärässä? Täytyyhän minun olla väärässä. Kaikki nuo pienet ja suuret seurakunnat kristittyjen laumoineen... ei, ei voi olla, että he olisivat väärässä, ja minä vain tässä olisin oikeassa. Entä jos leirielämä juutalaisineen oli sekoittanut pääni? Sillä enkö minä ollut uudestisyntynyt ja Uudessa liitossa? Eikö minun pitäisi unohtaa Vanha?

Mutta kun minä en voinut. Sillä minä rakastin sitä. Ja minä muistin, mitä Jumala oli puhunut minulle Jeremian kirjan kohdasta 31: 31-33. Minä halusin, että laki kirjoitetaan minun sydämeeni. Minä halusin, että en enää elä minä vaan Yeshua Messias saa elää kauttani. En ymmärtänyt vielä paljonkaan Jumalan suunnitelmasta ja tahdosta. Mutta minä janosin Hänen lakiaan, sillä vain lain kautta saatoin kokea eläväni. Sillä minulle oli tärkeintä tuntee sisäisesti, että olin Jumalan tahdossa. Minulle Vanha testamentti ja Toora edustivat läheisyyttä Israelin Jumalaan, läheisyyttä Isään ja läheisyyttä Messiaaseen, joka minussa elää ja täyttää lakia.

Pelastus on kallis asia. Mutta se on niitä varten, jotka kestävät loppuun asti. Syntien anteeksi saaminen ja uudestisyntyminen on vasta alku lähteä seuraamaan juutalaista Messiaasta.

Joulukuussa 2010 menin Suomen Messiaanisen Yhdistyksen nettisivuille. Luin siellä olevaa opetusta, kun Valo lankesi: Minulla on oikeus rakastaa Tooraa! Minun Isäni on sen oikeuden antanut! Jumala ei koskaan ole mitätöinyt lakiaan. Sanokoon kristityt mitä tahansa, niin minä saan vapaasti rakastaa Tooraa ja sen kautta totella Israelin Jumalaa! Sitä ei kukaan voi ottaa minulta pois!

Se oli valtava hetki. Koko minun olemassaoloni sai oikeutuksensa. Kääriydyin Jumalan rakkauteen ja itkin, ja kiitin ja ensi kertaa tunsin täydellisesti, että juureni

ovat Yeshuassa Messiaassa.

Ensin Israelin Jumala tahtoi minut ulos kristillisestä seurakunnasta. Sitten hän sanoi minulle suoraan: Et ole kristitty. Sitten hän pala palalta näytti, että minun tuli elää koko Sanassa. Sitten Hän osoitti minulle, että Toora on tärkein hengellinen perustani. Ja minä söin sitä, välillä iloiten, välillä kipeää parannusta tehden, ja päivä päivältä elämäni muuttui paremmaksi. Sydämeeni vahvistui rauha.

Mutta minä en vielä nähnyt Jumalan koko tahtoa. Helmikuun 28. päivä 2011 katsoin netistä videota, jossa israelilaiset sotilaat ajoivat panssarivaunulla. Kesken kaiken palasin ajassa taaksepäin. Olin taas se 15-vuotias tyttö, joka eli Jom Kippur-sodan syksyä. Ja minä tunsin sen tytön kaipauksen ja aloin itkeä. Silloin kuulin Herran kuiskaavan: ” Minä tahdon sinut kokonaan juutalaisuuteen. ”

Vasta muutaman päivän kuluttua käsitin, mitä Hän oli tarkoittanut: Jumala ei ollut puhunut tulevaisuudesta. Hän oli tarkoittanut nyt-hetkeä; nyt heti Hän tahtoo minut Jaakobin perintöön kokonaan sisälle. Ja minun tuli aloittaa kaikki alusta Hänen kanssaan, ja hylätä mennyt, hylätä kristillinen ajattelu. Minun täytyi puhdistautua ja erottautua Hänelle. Minun tuli jättää kaikki entinen Yeshuan veren alle. Minun täytyi sitoutua irrottamaan kaikki vääryyden siteet.

Mutta ei se vielä mitään. Vaan vielä enemmän: Minun tuli elää Jaakobissa kaikkien silmien edessä. Ei voinut ajatella, että Jumalan edessä kuuluisin juutalaiseen kansaan, mutta ihmisten edessä kieltäisin heidät.

Kun minä tämän tajusin, ensimmäinen reaktio oli: Ei! En pysty siihen! En tahdo! Jään aivan yksin. Kukaan ei tule ymmärtämään minua. Tulee väärinkäsityksiä. Katso nyt Herra: eivät he tiedä, mitä juutalaisuus on sisäisesti. Eivät he tiedä, että Toora ei ole suorittamista vaan maailman puhtainta rakkautta. Eivät he tiedä, että se mitä pidetään kirouksena, onkin Messiaan sisältö. Eivät he näe Yeshuan kuuliaisuutta Isän tahdolle esimerkkinä itselleen. Eivät he ymmärrä, että koska Yeshua Messias on Jumalan Sana, Hän on - Toora. Eivät he näe, että juutalaisuus ei ole niitä perinnäissääntöjä, joista Yeshua fariseuksia nuhteli. Eivät he ymmärrä, että ” yksi uusi ihminen ” (Ef. 2: 15.) toteutuu vain, kun pakanat tulevat juutalaiseen perintöön. Heitä on vuosisatoja opetettu toisin. Katso Herra, en minäkään ymmärtäisi, jos et olisi vääntänyt tätä rautalangasta. Ei kukaan täällä ole kulkenut minun tietäni. Eivät he voi tietää eivätkä tahdo ottaa vastaan.

Siitä tuli valvottu yö, kun kaikin voimin taistelin Herraa vastaan. Lopulta aloin ymmärtää. Jos kieltäisin juutalaisuuden, kieltäisin samalla ne uskon juuret, joissa minun tuli elää. Tarkalleen sanottuna kieltäisin Totuuden ja kieltäisin Tooran. Kieltäisin Messiaani sellaisena kuin Hän oikeasti on. Kieltäisin Yeshuan, jota tahdoin seurata.

Aamulla polvistuin vuoteen viereen: ” Tapahtukoon Sinun tahtosi. Minä lähden

Israeliin.”

Nyt olen tien alussa.

E.L.